

AUTOR BESTSELLERU ŘETĚZ

ADRIAN MCKINTY

OSTROV

NEVÍTE, ČEHO VŠEHO
JSTE SCHOPNÍ,
DOKUD NENÍ V OHROŽENÍ
ŽIVOT VAŠÍ RODINY...

THRILLER

OSTROV

Postavy v této knize se pohybují na území kmene Boonwurrung.
Autor by rád vyjádřil svoji vděčnost tradičním strážcům tohoto území
a vzdal úctu jejich stařešinům, minulým i těm současným. Příslušníci
původních národů byli prvními vypravěči této země, která odedávna
patřila a vždy patřit bude Aboridžincům.

Copyright © 2022 by Adrian McKinty

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2024

Cover © Gregg Kulick, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4896-9 (pdf)

OSTROV

ADRIAN McKINTY

přeložil Ladislav Šenkyřík

VENDETA

Neměj strach. Tenhle ostrov oplývá
hlasy a zvuky, které oblaží
a neublíží.

William Shakespeare, *Bouře*, 1611
překlad Jiří Josek

Nacpu se
hořkým i sladkým,
než
přijde
zvenčí
ta věc,
ta věc.

Oodgeroo Noonuccal,
„Ne podle mě“, 1971

Z bleskem zasaženého eukalyptu ji skeptickým žlutým okem pozorovala vrána.

Ta vrána znamenala smrt.

Pokud zakrákorá, je mrtvá. Jestliže se rozletí k Jackovi a on se otočí, je mrtvá.

Vrána ji pozorovala s napůl natočenou hlavou.

Plazila se uschlou trávou až ke stromu, kde se zastavila, aby popadla dech.

Pot z čela si otřela spodním okrajem trička. Vlhkost z tkaniny cucala, jak nejlépe uměla.

Na minutu se uklidnila a poté se plazila dál podél stromu, až se dostala na okraj planiny. Mezi ní a Jackem teď už nezůstalo nic než prázdná pláž. Žádná vegetace. Žádný úkryt. Nemělo smysl se dál plazit.

Pomalu, strašně pomalu se postavila.

Opatrně si přendala mačetu z levé ruky do pravé. Byl to starý a těžký nástroj pokrytý rzí. Pevně sevřela rozštíplé dřevěné držadlo a doufala, že se nerozpadne na kousky, až se mačetou rozmáchne.

Klidně a opatrně postupovala vpřed.

Zabíjela už i dřív – lososa, siveny, kachnu.

Tohle je ale něco jiného, ne? Strašný rozdíl.

Tohle je člověk.

Jacko k ní seděl zády, rozkročený na barelu od nafty. Z jejího místa působila jeho starodávná puška smrtonosně.

Přistoupila blíž, bosýma nohama našlapovala přes kamení a štěrky.

V zátoce se nedaleko od břehu pohnulo pod hladinou něco velkého. Rozhodli se správně, že se nepokusili do bezpečí doplatvat. Byla to zjizvená hřbetní ploutev žraloka bílého. I Jacko si žraloka všiml. Vstal, nechal si sklouznout pušku z ramene a na žraloka vystřelil. Puška vydala strašlivou ránu, která prorazila nehybný klid. Z bahnitého břehu se vznesli volavky a raci.

Ohlédla se po vráně.

Tu to nevyvedlo z míry. Zůstala usazená na nejvyšší zčernalé větvi stromu a bočním pohledem ji stále pozorovala. Podobných scén zde bývala svědkem. Bezpochyby očekávala, že brzy bude k dispozici mršina.

Jacko očividně minul. „Do háje!“ ulevil si a stál tam s puškou v obou rukou, zatímco žralok zamířil do zátoky a zmizel jim z očí.

Čekala, až pušku odloží, ale on se k tomu neměl.

Jen tam stál a zíral na vodní hladinu.

Olivia pořád ležela roztažená před ním a nehýbala se.

Ve vysílače to zachrastilo.

Jacko natáhl závěr pušky a do pisku se snesla mosazná nábojnice. Vrátil závěr na místo a do komory vklouzl nový náboj.

Kdyby nyní způsobila jakýkoli hluk a on se otočil, věděla, že by jí to napálil přímo do hrudníku. Vyznala se ve zbraních a předstírala, že je má ráda, aby mohla trávit víc času s tátou. Věděla, že průstřel nábojem ráže .303 by měl z této vzdálenosti velikost baseballového míčku.

Stála nehybně a čekala, až si pušku hodí přes rameno, ale Jacko dál jen zíral na moře a něco si pro sebe mumlal.

Slunce měla za zády a její stín se protahoval do jeho zorného pole. To se jí nelíbilo. Kdyby existoval nějaký jiný způsob, jak se k němu dostat, neváhala by, ale nijak jinak to nešlo. Kdyby pohlédl jen kousek doleva, spatřil by špičku její siluety.

Aspoň byla proti větru.

Racci se snesli zpátky. Volavky se usadily na vodě.

Slunce ji pálilo do obnaženého zátylku a paží.

Nakonec si Jacko přece jen hodil pušku zpátky přes rameno a posadil se. Vytáhl zapalovač a cigarety. Zapálil si a zapalovač strčil zpátky do kapsy.

Zkusila se o krok přiblížit. Stín se pohnul spolu s ní.

Jacko si ničeho nevšiml. Stála teď čtyři metry od něho. Zaklonil se a vyfoukl kouř k obloze. Postoupila o další krok blíž k němu. Prsty, pak ploska, nakonec pata. Došlápla chodidlem na kamenitou pláž tím nejlehčím dotekem.

Prsty, ploska, pata.

Další krok.

A další.

Až...

Krátké, ostré bodnutí ryzí bolesti.

Zubatý střep staré lahve jí probodl kůži na patě.

Skousla si ret, aby nevykřikla. Její stín se zhoupł ze strany na stranu, jako by se pokusil přilákat Jackovu pozornost. Prudkým mrkáním se snažila zahnat slzy a se zkríženými nohama usedla. Krvácela, ale střep nepronikl příliš hluboko. Podařilo se jí ho z nohy vytáhnout. Naslinila si palec a masírovala si ránu, až se začala cítit trochu líp. Našla plochý oblázek a přitlačila si ho k ráně. Krvácení ustávalo. Zatím to bude muset stačit. Nemůže tady zůstat sedět celý den.

Znovu se zvedla a učinila několik váhavých krůčků.

Její zrádný stín se už teď ocitl plně v Jackově zorném poli.

Blíž.

Už dokázala přečíst nápis na zádech jeho propoceného žlutého trička. Nad slovy BINTANG BEER se vznášela rudá hvězda.

Teď už ho cítila. Smrděl potem, kouřem z cigaret, motorovou naftou.

Rozhostilo se ticho. Ozvěny výstřelu utichly a jediný zvuk vydávala mořská voda proudící průlivem.

Po její levé ruce se ve slunečních paprscích odpařoval poslední náznak ranní mlhy. Vzduch byl plný očekávání nadcházejícího vedra. Dnes bude pařák. Určitě k pětačtyřiceti.

Připomněla si, že je čtrnáctého února. Je legrační, jak tu jsou přehozená roční období. Doma bude sotva pár stupňů nad nulou.

Svatý Valentýn.

Přesně před rokem přišel Tom na první masáž na kliniku v Západním Seattlu. Sněžilo. Když se položil na masážní stůl, pořád měl ještě ve vlasech sněhové vločky.

Co všechno se za ten rok seběhlo.

Byla tenkrát bez dětí, hrozila jí nezaměstnanost, bydlela v tom vlhkém bytě nedaleko pláže Alki. Teď je vdaná, má odpovědnost za dvě děti a na opačném konci světa a úplně jiné pláži se chystá zabít muže, jehož sotva zná.

Popošla o další tři opatrné krůčky a zvedla mačetu.

Na ceduli stálo ALICE SPRINGS 25, TENNANT CREEK 531, DARWIN 1 517.

Trvalo jí pár vteřin, než jí to plně došlo.

Pokud by se jim stalo, že se z nějakého důvodu v Alice Springs nezastaví, budou muset ujet další pět set kilometrů, než se dostanou k dalšímu jídlu, vodě a benzínu. Rozhlédla se okny po obou stranách prázdné silnice a neviděla naprosto nic. Rádio se posledních dvacet minut střídavě ztrácelo a znovu ozývalo, ale signál se snad přece jen trochu zesiloval. Dokázala zachytit Johna Lennona, jak zpívá o „starém ježkovi“, co jen pomalu „radostně dorůstá“.

Většinu písniček Beatles uměla identifikovat hned z jednoho dvou taktů nebo z útržku textu. Její rodiče stejně jako většina lidí na Husím ostrově Johna Lennona zbožňovali, a s nespolehlivým televizním signálem i internetovým připojením byla hudba o to důležitější. Písnička skončila a moderátor se rozpovídal. „To byla ‚Come Together‘, první písnička z alba *Abbey Road*. A předtím jsme měli ‚Hey Jude‘. Mohl by mi někdo říct, z kterého alba je ‚Hey Jude‘?“

Moderátor se na okamžik odmlčel, aby posluchači mohli odpovédět.

„Ta na žádném albu nebyla, vyšla jenom na singlu,“ zašeptala Heather.

„Ale tak dobře, ani nevolejte. Tohle není soutěž. Jen jsem si na vás vymyslel takovou lest. ‚Hey Jude‘ nikdy nevyšla na

žádném původním albu Beatles, pouze na kompilacích. Takže, přátelé, doufám, že si užíváte příjemné půlnoční počasí, kdy jsme dosáhli nejnižší denní teploty – třicet šest stupňů Celsia, což pro ty starší z vás znamená devadesát šest celých a osm desetin stupňů Fahrenheita.“

Tom ve spánku zamručel a Heather rádio ztlumila. Měl za sebou náročné ráno a trocha spánku, kterou teď mohl urvat, mu pomůže. Otočila se na děti. I ty spaly. I když Owen byl ještě asi před půl hodinou na telefonu a beznadějně doufal, že se z pouště zjeví internetový signál. Olivia odpadla už dávno předtím. Heather zkontrolovala, že oba mají správně zapnuté bezpečnostní pásy, a obrátila pozornost zpátky k opuštěné silnici.

Jela dál.

Chřívivý signál. Můry ve světlometech. Bubnování kol toyoty po asfaltu.

Aby zahнала současnou nudu a únavu z jízdy autem vnitrozemskou australskou pustinou, přemítala nad tím, jak výborně jsou sestříhané filmy o Šíleném Maxovi. Krajina byla už od Uluru naprosto jednotvárná. Člověka to nutilo zatoužit po ranní dopravní zácpě na West Seattle Bridge, která ve srovnání s tím představovala vrcholně vzrušující zážitek. Nepotkávali vůbec žádná jiná vozidla. Jen hluk toyoty a kolísavý signál rádia. Nežili zde v okolí žádní lidé, ale za značkou, že se na silnici pracuje, zahlédla velké, zaprášené, olivově šedé stroje odpočívající na krajnici jako podřimující mastodonti.

Jela dál a začala se obávat, že špatně odbočila. Nikde žádná známka po městě ani letišti. Navigaci už dlouho nikdo neaktualizoval a podle ní byla právě ztracená v prázdné nicotě Severního teritoria.

Když se zhoršil povrch vozovky, její znepokojení vzrostlo. Před sebou i po stranách silnice vyhlížela nějaké dopravní značení.

Nic.

Hergot, někde v tom opravovaném úseku musela špatně...
Ve světle reflektorů se zničehonic zjevil mohutný šedý klokan.

„Do prdele!“

Dupla na brzdu a toyota se s trhnutím a prudkým zakvilením zastavila. Tomem a dětmi to hodilo dopředu a bezpečnostní pásy je vzápětí vrátily zpátky do opěradel.

Tom vyhekl. Olivia zafňukala. Owen zabručel. Nikdo z nich se ale neprobudil.

„Týjo,“ odušila a zírala na klokana. Pořád tam stál, metr a půl před autem. Stačilo půl vteřiny a měli by vážnou nehodu. Chvěly se jí ruce. Těžce se jí dýchalo. Potřebovala vzduch. Přehradila toyotu do parkovacího módu, nechala rozsvícené světlomety a vypnula motor. Otevřela dveře a vystoupila z vozu. Noc byla teplá.

„Kšá,“ oslovila velkého klokana. „Já nemůžu jet dál, když stojíš uprostřed silnice.“

Klokan se nehýbal. „Kšá!“ zopakovala a tleskla do dlaní.

Klokan dál zíral na auto. Jak je možné, že nerozumí univerzálnímu jazyku *kšá*?

„Asi ho oslepily reflektory. Vypněte je,“ ozval se hlas ze tmy po její pravici.

Heather sebou trhla a otočila se k muži stojícímu v poušti pár metrů od ní. Když se Carolyn dověděla, že jede do Austrálie, varovala ji před „nejjedovatějšími hady a pavouky na světě“, a když to nezafungovalo, poslala jí seznam filmů o stopačkách, které zavraždili v křoví různí psychopati. „Je to celý žánr, Heather! Musí to vycházet ze skutečnosti,“ prohlásila Carolyn.

Heather se podívala pouze na jeden, *Wolf Creek*, ale na vystrašení jí stačil.

„Nechtěl jsem vás vylekat,“ řekl muž. Srdce jí bušilo, ale mužův hlas byl natolik klidný, jemný a přívětivý, že se okamžitě uklidnila.

„Promiňte, ehm, co jste to říkal o těch světlech?“ zeptala se.

„Musely ho oslepit reflektory. Vypněte je a dejte mu chvíli čas,“ odpověděl muž.

Sáhla do toyoty a vypnula světla. Muž ještě chvíli počkal a pak vyšel na silnici. „Tak utíkej, kamaráde! Klid se z cesty!“ řekl a zatleskal. Klokan otočil hlavou, se zdánlivou lhostejností se na oba zadíval a potom volným krokem odskákal do noci.

„To teda bylo něco. Děkuju vám,“ řekla Heather a podala muži ruku. Potřásl jí s ní. Byl asi sto pětadesát centimetrů vysoký, kolem šedesátky, s tmavými kudrnatými vlasy. Na sobě měl červený svetr s džínovými šortkami a žabkami. Byli v Austrálii už skoro týden, ale tohle byl první Aboridžinec, s nímž se Heather setkala. Z čista jasna, uprostřed pustiny.

„Řekl bych, že asi nebudete zdejší,“ řekl muž.

„Ne. Vůbec ne. Jmenuji se Heather a pocházím ze Seattlu. Ehm, to je v Americe.“

„Já jsem Ray. Ani já nejsem zdejší. Jdeme se jenom podívat na výstavu. Teda moje banda, abych byl přesný.“

„Vaše banda?“

„Jo, jenom jsme přišli na výstavu. Chodíme každý rok.“

Jak její oči přivykly tmě, viděla teď, že v poušti je spolu s ním spousta lidí. Vlastně to bylo celé tábořiště, možná celkem dvacet nebo i třicet lidí. Staří lidé i malé děti. Většinou spali, ale někteří seděli kolem dohasínajícího ohně.

„Kam máte namířeno? Do Alice?“ zeptal se Ray.

„Snažím se dostat na letiště. Když pojedu dál po téhle cestě...“

„Ale co vás nemá, to dopravní značení by mělo být lepší. Tahle silnice vede velkým okruhem buší. Musíte se vrátit k tomu opravovanému úseku a odbočit doprava. V Alice jste za čtvrt hodinky. Na silnici nebude žádný provoz.“

„Děkuju vám.“

Ray přikývl. Chvilí tam rozpačitě postávali. Zjišťovala, že vlastně nechce, aby rozhovor tak rychle skončil. „Co je to za výstavu, o které jste mluvil?“ zeptala se.

„Výstava v Alice Springs. Je to v těchhle končinách největší každoroční událost. Bělochům se moc nelíbí, když jsme ve městě, jenže bránit nám v návštěvě výstavy nemůžou.“

„Co je to za výstavu? Nějaký veletrh?“

Ray přikývl. „Řekl bych, že něco v tom smyslu. Je to výstava hospodářských zvířat, ale prodává se tam jídlo a hraje hudba. Projížděky pro děti. Chodí sem lidé, co žijí stovky kilometrů daleko. Bývá to obvykle v červenci. Letos to máme trochu dřív. Bandy z celého teritoria, někteří dokonce z Queenslandu. Moje banda sem jde tři dny.“

Znovu se zvědavě zadívala na jeho „bandu“. Tihle lidé – babičky, rodiče, malé děti – že sem šli tři dny přes poušť?

„Nikdo z těch špuntů ještě v životě neviděl žádného Američana. To budou mít o čem mluvit. Nevadilo by vám je krátce pozdravit?“ zeptal se Ray.

Heather strávila několik minut seznamováním s Rayovou rodinou – tedy aspoň s těmi, kteří byli vzhůru. Jeho vnučka Nikko, manželka Chloe. Chloe obdivovala její náušnice a Heather ji prosila, aby si je vzala jako poděkování za to, že jí Ray pomohl najít cestu. Dárek byl přijat, ale až poté, co Ray věnoval Heather malý kapesní nožík, který vlastnoručně vyrobil.

„Na výstavě je prodávám. Tvrdý dřevo z blahovičnicku a železo z meteoru,“ řekl.

„Železo z meteoru?“

„Jo. Z toho, co dopadl u Wilkinkarry.“

Nožík byl po jedné straně vyřezávaný obrázky emu a klokanů a na druhé symboly, které jí připomínaly Mléčnou dráhu. Byl to nádherný předmět. Zavrtěla hlavou. „Tohle si od vás nemůžu vzít! Musí to mít cenu několika set...“

„Budu rád, když je prodám za dvacet babek. Jen si ho vezměte. Je to poctivej obchod. Výměna. Náušnice za nůž. Všimla jste si toho kroužku dole? Když si prý na něj pověsíte klíče a položíte je na tácek vedle detektoru kovů spolu s telefonem, můžete s ním projít i do letadla. Budou si myslet, že je to jen taková ozdoba na klíčence.“

Rozmluvit Rayovi dárek zjevně nepřicházelo v úvahu, takže ho ochotně přijala. Nasedla do auta, zamávala na rozloučenou, vrátila se zpátky k opravovanému úseku hlavní silnice a tentokrát odbočila správným směrem na Alice Springs. Jak se město blížilo, cesta si byla stále jistější sama sebou. Z temnoty se vynořovaly domy a obchody. Uviděla ohniště, kolem nichž se shromáždila spousta lidí. Další domorodí obyvatelé, kteří všichni očividně také přišli na výstavu.

Telefon se opět chytil signálu. Rádio znovu začalo hrát. „Na následující křižovatce odbočte doleva na letiště Alice Springs,“ oznámily zničehonic se sebevědomým australským přízvukem Google Maps. Za deset minut už byla Heather na letišti. Dorazila na parkoviště půjčovny vozů a vypnula motor. Nad kresbou smutně vyhlízejícího psa a lhostejné kočky bylo na ceduli napsáno: NEKRMTE DINGY, DIVOKÉ PSY A KOČKY. Ujistila se, že jsou všechny dveře zamčené, a nechala ostatní ještě chvíli spát.

„Jsme tady,“ prohlásila nakonec a jemně Tomem zatřásla.

Protáhl se. „Skvělý. Díky, miláčku. Měl jsem něco odřít! Měla jsi mě vzbudit. Byly nějaké problémy?“

„Ani ne, jenom jeden obrovskej klokan uprostřed silnice,“ řekla a přivěsila si nožík na kroužek s klíči.

„Ty jsi viděla klokana a nevzbudila jsi nás? Ale no tak, Heather!“ Než se Owen s mohutným zívnutím na zadním sedadle probral, cosi zabručel.

Vzbudili Olivii, pobrali zavazadla a jako v mráкотách a s ospalýma očima se vydali k budově terminálu. Přijeli tři hodiny před odletem. Tom ještě nikdy v životě žádné letadlo

nezmeškal a nehodlal teď s takovým zlozvykem začínat. Letiště bylo opuštěné až na dvojici s gotickým make-upem, jež rozhodně neodpovídala fotografiím, které měli v pasech. Když Heather přistoupila k rentgenovému detektoru, usmála se na postarší zaměstnankyni bezpečnostní služby.

„O co víc to ti gotici dneska přehánějí s make-upem, o to míň už dokážou pořádně řídit,“ řekla. Žena se nad tím na chvíli zamyslela a pak se pro sebe tiše uchichtla. Mávla mlčky na rodinu, ať jdou.

Nikdo jí nožík nezabavil. Pro Heather to znamenalo štěstí. Protože za dva dny jí zachrání život.

2

Ospalého Owena s Olivíí provedli ke gatu. Nástup do letadla přišel s předstihem a byli jedinými pasažéry v první třídě. Vlastně byli téměř jedinými pasažéry v celém letadle. Tom patřil k nervózním cestujícím. Vzhledem k jeho profesionálnímu vystupování by vás nenapadlo, že by někdy mohl být nervózní, ale ve skutečnosti býval. Když poprvé přišel na kliniku na masáž, Heather si téměř okamžitě uvědomila, že jeho problém se zády není následkem „starého zranění na lyžích“, nýbrž napětí, které se ukládá ve svalech na šíji a v kříži. Lékaři většinou bývají k přínosům dobré masáže skeptičtí, ale stačilo jí pár mechanických úkonů a Tom byl na konci první návštěvy z osmdesáti procent vyléčený. Skutečnost, že se na masáže opakovaně vracel, se mnohem víc týkala vztahu, který se mezi nimi tvořil, než nějakého „zranění“.

Letušky se pustily do bezpečnostních instrukcí.

Poplácala Toma po stehně a on se na ni usmál.

„Já mám hlad,“ prohlásil Owen.

Heather zalovila ve svém batůžku a nabídla mu cereální tyčinku. Zavrtěl hlavou. „Nic takového! Proboha, Heather, vždyť přece víš, že tyhle tyčinky nesnáším!“

„Jahodový jsme všechny snědli. Už máme jenom tyhle,“ řekla Heather.

„Tak to pusť z hlavy!“ řekl Owen. Nasadil si zase sluchátka, stáhl si přes hlavu kapuci, zapojil telefon do nabíječky a restartoval závodní hru.

Zatímco letadlo rolovalo, Heather nad tím maloučko přemýšlela. *Všechno je cesta*. Její únava je cesta, Owenův nevraživý pohled je cesta, Tomův stres je cesta, Olivii krásný ospalý obličej je cesta.

Vzlétli krátce před svítáním a krajina po levé straně letadla byla úchvatná, slunce vycházelo nad ohromnou rudou prázdnotou. Austrálie je téměř stejně rozlehlá jako Amerika, ale žije v ní desetkrát míň lidí. Okrová, červená a rumělková poušť. Nezměrné Sahary prázdnoty oxidů železa přerušované mohutnými pískovcovými balvany, které připomínají náhrobky dávno vyhynulé rasy obrů. Pomyslela na Raye a jeho „bandu“ procházející touto krajinou, aby navštívili výstavu. Bylo to něco neuvěřitelného.

Klížila se jí víčka. *Jenom na minutku zavřu oči*, napadlo ji.

Probudila se, když přistávali v Melbourne. Zdálo se jí o Seattlu. O sněhu na stromech ve Schmitzově parku. „Kde...“ začala a vzápětí si vzpomněla.

Letiště vypadalo jako všechna jiná letiště a město vypadalo ze zadního sedadla mohutného SUV stejně jako všechna jiná města. Tom seděl vpředu a povídal si s Jenny z organizačního týmu konference. Heather seděla vzadu vedle stále podřimující Olivie. Owen už byl vzhůru, zabraný do své knihy o australských hadech, s kapucí přetaženou přes hlavu. Z okna se vůbec nedíval. Jednou z věcí, která Toma a jeho kamarády z generace X trápila, když se setkávali při různých společenských příležitostech, byla obava, že mileniálové a příslušníci generace Z nejsou „plně angažovaní ve světě“, ale Heather v žádném případě Owena neobviňovala, že se víc neangažuje. Svět ho připravil o milovanou maminku krátce před jeho dvanáctými narozeninami. Svět mu do života přistrčil vychrtlou cizí ženskou, která se měla stát jeho „novou mámou“. Taková blbost.

„Podle vašeho přání jsem vám zařídila ubytování na pláži přes Airbnb,“ řekla Jenny a naklonila se dozadu k Heather.

Byla to usměvavá mladá žena s měděnými vlasy, něco mezi dvacítkou a třicítkou.

„Já jsem nežádala...“ ozvala se Heather.

„Já jsem o to požádal, zlato,“ skočil jí do řeči Tom. „Je to mnohem lepší než hotel, kde se konference pořádá. Omrkl jsem si to přes internet. Je to skvělý. Domov daleko od domova.“

„Ale jistě, to je v pohodě,“ přitakala Heather, i když se potají těšila na pokojovou službu a trochu rozmazlování, zatímco si Tom bude odbývat povinnosti na konferenci.

Projížděli podél třpytivého melbournského pobřeží, kolem majáku a kotviště pro jachty. Rostly zde palmy a prostírala se pláž a indigový oceán.

Tom jemně šťouchl do Olivie. „To mi připomíná, že jsem se chtěl zeptat, proč člověk nikdy nevidí v korunách palem, jak se tam ukrývají sloni?“

„Proč?“ opáčila Olivia ospale.

„Protože jsou v tom moc dobří.“

„Už žádný vtipy, tati!“ zaúpěla Olivia.

„Mně to připadalo vtipný,“ zašeptala Heather.

Tom se zachechtal, vzal Heather za ruku a políbil ji.

„Na tvém místě bych ale nevěšela zdravotnictví na hřebík a nepokoušela se prosadit jako komik,“ dodala Heather.

„A to se podívejme, takže ty mi bortíš moje sny,“ řekl Tom a praštil se dlaní do čela.

„Líbí se vám v Austrálii, Heather?“ zeptala se Jenny.

„Jsem vůbec poprvé mimo Ameriku! Takže ano, je to všechno strhující,“ odpověděla Heather.

„Už vás přešel jet lag?“

„Myslím, že docela ano. Dva dny jsme strávili v Sydney a dva dny v Uluru. Takže je to každé ráno o trochu lepší.“

„A co vlastně děláte vy?“ zeptala se Jenny.

„Já jsem masérka,“ odpověděla Heather. „Většinou teď pečuji o děti, ale pořád mám pár nevrlych klientů, kteří odmítají chodit někam jinam.“

„Moje kamarádka Kath je fyzioterapeutka,“ řekla Jenny. „Je to divoška. Ty její historky. Je přísná. Nutí staré lidi cvičit. Kath tvrdí, že rozdíl mezi fyzioterapeutem a teroristou spočívá v tom, že s teroristou člověk může vyjednávat.“

„Já ještě nejsem přímo fyzioterapeutka, ale studuju,“ řekla Heather, třebaže věděla, že Tom nesnáší, když se o tom zmiňuje.

„Tak tady je ta zátoka,“ pokračovala Jenny. „Už jsme u ní. Počasí na pláži bude skvělé. Máte rádi pláž, děti?“

Ani jedno z dětí nijak nezareagovalo. Odbočili do klidné předměstské ulice pojmenované Wordsworthova a zastavili u velkého, obdélníkového modernistického domu.

„Je tady bazén – když budu v práci, můžete si s dětmi zaplavat,“ řekl Tom a usmíval se od ucha k uchu. Moc mu to sluší, když se usmívá, uvědomila si Heather. Vypadal tak mladší. Vlastně na svůj věk vypadal úžasně. Něco před čtyřicátkou, řekli byste, zatímco ve skutečnosti mu už bylo čtyřiačtyřicet. Ve vlasech neměl téměř žádné šediny a stravoval se tak, že byl pořád štíhlý. Vlasy měl teď delší, než kam je obvykle nechával dorůst, a dnes ráno mu padaly do čela jako peruť mladé vrány. Podle rozsáhlého profilu v článku o „Nejlepších lékařích v Seattlu“ měl „přísné, mrazivě azurové“ oči. Ale ne pro ni. Podle ní to byly oči inteligentní, hravé a modré. Láskyplné.

Jenny jim pomohla se zavazadly na verandu. „Nepotřebuje někdo na záchod? Jsou tady úžasné toalety. Heather? Zdá se, že jste si to představovala trochu jinak, ne?“

„Ne, já jsem v pohodě.“

„Nádhernej barák. Pro jednoho z našich klíčových přednášejících jen to nejlepší. Chlápek, kterému to tady patří, je honibrk, ale dům je úžasnej.“

Vstoupili do prostorného otevřeného obývacího pokoje s koženými pohovkami a polštáři a s draze vypadajícími koberečky.

„Ložnice jsou nahoře,“ řekla Jenny. „Všechny s výhledem na moře.“

„Musím se jít přivítat s ostatními,“ oznámil Tom Heather. „Ale večer se vrátím. Vy si zatím odpočiňte a užijte si to.“

Heather políbila Toma na tvář a popřála mu, ať se mu den vydaří. „Opatruj se, miláčku,“ dodala a posadila se.

Jenny se usmála. „Já se o něho postarám. Je to moje práce. Nějaké dotazy?“

„Ehm, co znamená, že je člověk honibrk?“ zeptala se Heather.

„Patologický onanista,“ odpověděla Jenny.

Heather vyskočila z pohovky.

„To není myšleno doslova, miláčku,“ řekl Tom. „Je to jen takový výraz.“

A vzápětí, jako by luskl prstem, Tom s členkou organizačního týmu zmizeli.

„Sakra, podívej, co právě postovala Cardi B!“ vyhrkla Olivia a ukazovala Owenovi svůj telefon.

„Panebože. Co se vůbec obtěžuje? Panebože, vždyť vypadá jako Nicki z Walmartu,“ řekl Owen.

Olivia se zasmála. „Myslíš tu věc s Drakem? Drake by s ní nic nedělal.“

„Mluvíte snad o Drakeovi... o tom rapperovi?“ pokusila se Heather navázat.

„Vážně se nesnaž, Heather,“ opáčila Olivia. „Nevíš, o čem mluvíme.“

Owen se chystal, že si přisadí, ale přemohlo jej další mohutné zívnutí, a Olivia poté zívla taky. Heather je odvedla nahoru do jejich pokojů, o které se naštěstí nepohádali.

Vybírala pokoj pro sebe a Toma. Měl výhled do ulice a na maják a byl zařízený v aztéckém stylu. Když šla zjistit, jestli děti nemají hlad, našla je oba spící na postelích.

Zula Owenovi boty a přikryla ho prošívanou dekou. Totéž provedla i s Olivíí, zataáhla závěsy a vrátila se do ložnice.

Organizátoři konference jim obstarali lahev červeného vína, která zřejmě byla patřičně drahá. Otevřela ji, nalila si sklenku, skopla si nazouvací boty a svlékla tričko a džíny. Oblékla si župan a chystala se vklouznout do sprchy, když vtom si všimla dveří, jimiž se vycházelo k malému, ale docela obstojnému bazénu na střeše.

Plavky měla sbalené v některém z kufrů, ale bazén byl krytý diskrétní stěnou. Heather si odnesla sklenku s vínem k bazénu, shodila ze sebe župan a skočila do studené modré vody. Počkala, až klesne ke dnu bazénu, a pomalu z ní vyprchávalo řízení auta, prach i všemožné její bolístky.

Všechno ji to stresovalo mnohem víc, než čekala, děti na čtyřiaadvacet hodin denně sedm dní v týdnu, bez školy a bez kamarádů. Otevřela oči a čůčkami vody v bazénu se zahleděla do rozlehlé indigové australské oblohy. Strašně se podobala obloze v Pugetově zálivu, ale zároveň taky byla úplně jiná.

Na třicet vteřin zadržela dech.

Věděla, že to bude náročný výlet, ale neuvědomila si, jak moc náročné to bude. Za těch posledních pět dní neměla téměř ani chvilku pro sebe.

Děti měly člověka neustále na udici a zatahovaly ho do svých ukrutností, potřeb, nenechavostí, dramát a zklamání. Maminkovství v člověku vyvolává představu, že to bude samé objímání, ohníčky a fotbalové tréninky, což ale byla všechno kravina.

Hladinu prorazila po pětatřiceti vteřinách. Zalapala po vzduchu a zjistila, že má na krajíčku. Překonala to v sobě a nerozbrečela se. Zatřepala hlavou a vylezla z vody.

Zpátky v domě pak prošla špatnými dveřmi a ocitla se v prostorné šatně, která byla až na stovky věšáků prázdná. Šatna měla v zadní části obrovské zrcadlo. Heather už několik dní žádné zrcadlo neviděla. Vtáhlo ji do sebe. Její matka, malířka, tvrdila, že smutek vždycky prosakuje z očí. Zelené oči Heather vypadaly spíš unaveně než smutně. Na slunci

se trochu opálila v obličejí a maloučko jí zesvětlely vlasy. Zhubla, což nebylo dobré, protože to všechno byla svalová hmota. Necvičila ani nepraktikovala jógu. Působila křehce, jako jedna z těch Mansonových holčiček, a když Tom lidem říkal, že vyrůstala v jakési komuně, bylo vidět, že všichni hned myslí na sexuální kult NXIVM nebo na něco horšího. Samozřejmě to nic podobného nebylo.

Sáhla po telefonu, posadila se se zkrříženýma nohama na podlahu a vytočila číslo.

„Haló?“ ozval se ženský hlas.

„Ahoj, to jsem já.“

„No to je dost, kamarádko! Už jsem si říkala, jestli se mi vůbec ještě někdy ozveš. Začínala jsem si být jistá, že tě dostali vrazi stopařek nebo nějakí pavouci.“

„Zatím ne. Kolik tam máte hodin, Carolyn?“

„Je půl šesté. Půl šesté večer.“

„Tady je ráno. Myslím, že zítra ráno.“

„To je teda bizár, člověče. Ale vážně, dáváš si bacha na ty pavouky? A varovala jsem tě před těmi kroužkovanými chobotnicemi, které tě dokážou během deseti vteřin zabít?“

„Varovala. Kupodivu v poušti narazíš na chobotnice kroužkovaný jen zřídka,“ odušila Heather.

„Jestli tě dostanou, tak mně to za vinu nedávej. Co tvůj úžasnej manžilek?“

„Je v pohodě.“

„To bych řekla! Je to fešáckej hubeňour. A co ty malý příšerky?“ zeptala se Carolyn.

„Neměla bys jim tak říkat.“

„Aha! Já věděla, že dřív nebo pozdějc tě postihne stockholmsej syndrom. Jestli je v doslechu, tak mi vyšli SOS morseovkou.“

„Není tady a všechno je v pohodě.“

„Stavíš se u mě, až se vrátíte? Ukážeš mi fotky a popovídáš?“

„Samozřejmě.“

„Neviděly jsme se už celou věčnost.“

„Ty přívozy... je to složitý.“

„Jemu se nelíbí, když se sem vracíš, co?“

„Ty jsi šílená.“

„Asi jde o drogy, ne? Myslí si, že jsme tady všichni zvrhlíci. Neměla jsi mu povídat o našich sklizních marihuany. A přitom vlastní děcka cpe takzvanými léky na předpis. Jsou to pokrytci, tihle doktoři, a...“

„Panebože, Carolyn, nemohly bychom změnit téma? Jak se všichni u nás doma mají? Pověz mi něco o zálivu. Jaký tam máte počasí?“ skočila jí do řeči Heather.

„Počkej, zajdu se podívat z okna. Ale vidím úplný hovno. Mlha a prší. Mrholí.“

„Mně se zdálo, že sněží,“ řekla Heather. „A co Scotty? Nevidělas ho?“

„Pořád se tu potuluje. Zrovna včera se na mě přišel podívat. Prostě si šťouchl do dveří a vešel dovnitř. Tak jsem se s ním trochu pomazlila a on pak usnul na předložce.“

„Viděla ses s mým tátou?“

„Jo. Je v pohodě. Vyrazil si na kajak.“

„A máma?“ zeptala se Heather.

„Když má dobrej den, tak po tobě jen hodí barvou, když jdeš kolem.“

„A když má špatnej den?“

„Zatáhne tě dovnitř, aby ses podívala na její obrazy.“

„Ty jo, chybíte mi. Ale zase vidím kus světa, rozumíš?“

„Povídej! Jaká je Austrálie?“

„Nádherná. Drsná, rudá a senzační. A lidi jsou neskutečně přátelští.“

„To jsem slyšela. Poohlídni se mi po nějakým volným Hemsworthovi a dej mu na mě číslo.“

„Zkusím to,“ přisvědčila Heather. „Jsi v pohodě?“

„Jo, mám se skvěle.“

„Složilas nějaký písničky?“ zeptala se Heather.

„Ne. A ty?“

„Ne.“

Na druhé straně zavládlo ticho. Do statického šumu se vplížilo mírné napětí.

„Víš, mám radost, že jsi šťastná, zlato...“ řekla Carolyn.

„Cítím, že přijde nějaké to *ale*.“

„Jenže když jsi odcházela, člověče, říkalas, že chceš být zpěvačka nebo herečka. Říkala jsi, že se chceš vznášet...“

„A teď je ze mě nudná ženská v domácnosti, co se zřítíla k zemi v nevábnyh sajrajtu z vosku a peří,“ skočila jí do řeči Heather.

„Vidíš? Měla jsi talent. Jako bys mluvila ve verších. Kdo ví, kam jsi to mohla dotáhnout! Do New Yorku? Do Hollywoodu?“

Heather zívla. „Měla bych končit, musím vzít děcka na chvíli na pláž.“

„Panebože, on tě fakt má tam, kde tě chce mít, co? Chůva na čtyřiaadvacet hodin denně, žijící ve společné domácnosti a s dalšími výhodami, a navíc ti nemusí platit ani halíř.“

„Takhle to není,“ řekla Heather.

„Fakt ne? Buď ke mně upřímná, holka. Já tě nenahlásím maminkovskému gestapu.“

Heather si povzdychla. „No, byl to drsnej týden. Vlastně drsnej rok... je to...“

„Rozmazlený děcka z bohatý rodiny, je to tak?“

„Ne, ono jde spíš o mě, víš. Nikdy jsem nebyla teta a do hlídání dětí jsem se nikdy nehrnula, však víš. Nikdo ti neřekne, jak umějí být zlé. Toma miluju a jsem vděčná za všechno, co pro mě udělal, jenže je to prostě... občas vyčerpávající.“

„To je jasný, že to musí být vyčerpávající. Dokonce i s hodnýmá dětma.“

„Ony nejsou hrozný a já se kvůli nim cítím mizerně... Jejich máma...“

„Musíš chránit *sebe*, milá! Jde o tebe a o tvůj život. Ne-skončí jako ta první manželka, opilá a mrtvá pod schody.“

„Carolyn! Dobře víš, že to jsou kraviny. Judith trpěla roz-troušenou sklerózou, měla problémy s rovnováhou...“

„Jenom tě provokuju. Klidně si to s tebou vyměním, do-konce i s těma podělanýma fakanama, jestli si myslíš, že by byl na neposedný zrzky.“

„Možná jo,“ zasmála se Heather.

„A když už mluvíme o chlastu, hodláš se pořád ještě vydat na tu vinařskou exkurzi, jak jsi o tom mluvila?“

„Nevím. Doufám, že jo,“ řekla Heather a opět zívla. „Po-třebuju se vyspat. Tak zatím, lásko.“

„Opatruj se, zlato.“

„Ty taky. Pohlad' za mě Scottyho.“

Zavěsila, šla do ložnice, položila se na břicho na postel a během pár vteřin usnula.

Owen ji probudil o hodinu později dloubnutím do šíje. „Mělas nás vzít na zmrzlinu,“ prohlásil.

„Cože? Kde... aha, jo, jasně. Pláž, potom zmrzlina. Dejte mi pět minut.“

Šla se do koupelny opláchnout, a když uslyšela své jméno, pootevřela dveře. „Neříkej to Heather, ale dole jsem objevila gramofon,“ říkala Olivia. „A tuny vinylů.“

„To neříkej ani tátovi! Vsadím se, že to bude samá kla-sika.“

„U táty to aspoň odpovídá jeho věku. S Heather to jsou samý mileniálský kraviny. Děsím se toho dne, až se přizná, že je Mrzimor, a zeptá se nás, do který koleje z Harryho Pot-tera patříme my,“ řekla Olivia.

„Totální trapárna!“ souhlasil Owen a obě děti se roze-smály.

Heather zavřela dveře koupelny a dopřála si tiché zakle-ní o „spracích“. Z dětí už se stali praví dětští vojáci v gene-rační válce. A kdyby se někdo z nich obtěžoval podívat na

její playlisty na Spotify, tak by tam opravdu našel věci jako Porridge Radio, Chance the Rapper, Vampire Weekend, Post Malone, Big Thief, Shaggs... Povzdychla si a uvědomila si, že tuhle bitvu nemůže v žádném případě vyhrát.

Dům byl dobře vybavený slunečními krémy a osuškami. Dala Owenovi jeho ritalin a Olivii lexapro a všichni tři přešli silnici na pláž St. Kilda. Owen si téměř nikdy nesundával mikinu s kapucí, ale bylo takové teplo, že Heather předpokládala, že to nakonec vzdá.

„Tak pojdte, vezmu vás oba do oceánu,“ vybídla je.

„Ani nápad,“ zavrčel Owen, ale Olivia šla do vody za ní. Olivia byla štíhlá jako její táta a po matce zdědila blond vlasy i zbarvení pleti. Za poslední rok hodně vyrostla. V duši možná truchlila a uzavírala se do sebe, ale její tělo jako by o tom nevědělo. Táhl se do výšky. Bylo jí čtrnáct, ale hádali byste šestnáct nebo i starší. Heather s Olivíi zkusily vodu, ta ale byla překvapivě studená. Owen si smočil palec a zašklebil se na ně s výrazem, že se ho pokusily podvést.

V resortu St. Kilda Sea Baths našli levnou restauraci s rybími prsty s hranolky a se zmrzlinou. Heather byla přesvědčená, že jí vrátili téměř o tři dolary míň, ale byla příliš plachá a nedokázala kolem toho udělat dusno. Mlčky si to během jídla i cestou zpátky přes silnici domů vyčítala. Dohlédla, aby se obě děti osprchovaly a osušily. Olivia si udělala veškeré domácí úkoly a nabídla Owenovi, že mu pomůže s pracovním listem o astronomii do hodiny přírodopisu. Olivia prošla minulý rok ve škole v pohodě, ale chudák Owen musel přírodovědecký kurz opakovat. Teď pomoc odmítl a začali se hádat. Heather je usadila k filmu *Godzilla*, který dávali v televizi.

Byla vyčerpaná. Ale věděla, že to je cena, kterou musí platit – jestliže chce být s Tomem, musí být s dětmi. A s Tomem být chtěla. Toma milovala, ne navzdory všem jeho vrtochům a zvláštnostem, ale právě kvůli nim – brala ho takového, jaký je. S důvtipem, smutkem, puntičkářstvím, taťkovským

humorem, s tím, jak se na ni vždycky hned ráno podíval, s tím, jak se kvůli ní na sobě snažil pracovat. Když jí uváděl na pravou míru význam označení „honibrk“, neprotočil oči navrch hlavy, jak by to udělal Tom z doby před třemi měsíci. Veškeré své povýšené blahosklonnosti se úplně nezbavil, ale snažil se.

Oznámila dětem, že se jde projít. Obešla blok a objevila samoobsluhu. Prodavač jí řekl, že krabička marlborek stojí dvacet babek, a když jí ukázal cenovku, tak mu i uvěřila. Vykouřila dvě cigarety a cestou zpátky domů poslouchala „Bet My Brains“ od Starcrawler.

Film děti zcela pohltil.

Tom jí poslal několik „vtipů“ na odlehčení svého vystoupení na konferenci s dotazem: *Je to legrační, nebo ne?*

Neměla to srdce, aby mu odepsala, že to „není legrační“, ale zapsala si do paměti, že mu musí říct, aby použil maximálně jeden.

Když *Godzilla* skončila, otevřela skříň označenou DESKOVÉ HRY A JINÉ NUDY. Obě děti zaúpěly, ale prosadila svou a rozhodli se pro Risk. Našla gramofon, pominula alba Beatles a pustila Mozarta.

Než se Tom v šest hodin večer unavený vrátil, Olivia ovládla skoro celý svět. Tom se naprosto šťastný posadil na pohovku a jen se díval, užíval si toho, že se děti věnují něčemu příjemně zastaralému a jsou do toho jaksepatří zažrané. Heather přinesla Tomovi sklenku vína, a když Olivia zlikvidovala poslední odpor v Asii, stáhli se do kuchyně.

„Jak ses celý den měla?“ zeptal se jí Tom.

„Všichni jsme si zdřímli a pak jsem vzala děcka na pláž. Jak ses měl ty?“

„Byla to zábava. Seznámil jsem se s místními hlavouny ortopedické chirurgie. Povídali jsme si historky o operacích kolen. Australská kolena jsou stejně mizerná jako ta americká. Díkybohu,“ dodal Tom a políbil ji.

„Všiml sis, jak jsem vyhrála? Jenom žádný líbání, prosím vás!“ prohlásila triumfálně Olivia, která vešla do kuchyně s Owenem v patách.

Tom se zasmál. „Poslyšte, mám spoustu doporučení na místa, kde se dá dobře povečeřet. A zítra, až budu pracovat na svém projevu, se můžete v pohodě hodit do klidu.“

„Na to zapomeň! Co jsme tady, neviděli jsme jediný pořádný zvíře,“ opáčil Owen. „Jake mi už na instagramu napsal, že si myslí, že jsem ve skutečnosti v Utahu.“

„Jsem si jistý, že si z tebe Jake jenom utahuje.“

„Tati, prosím tě! Tady nemůžeme zůstat. Musíme to tady trochu prozkoumat, než pojedeme zpátky domů. Musíme vidět aspoň nějaký koaly. Prosím, prosím, prosím!“ žadonil Owen, a s jen napůl sarkastickým posledním „prosím“ se dokonce přidala i Olivia.

„Já myslím, že mají pravdu,“ podotkla Heather.

„Nechceš do těch vinařství, o kterých jsme mluvili?“ zeptal se Tom.

Heather zavrtěla hlavou. „Udělejme radši něco pro děti.“

Tom unaveně přikývl. „Tak dobře, popřemýšlím o tom,“ řekl.

Tom se probudil těsně před svítáním. Nevyhnutelný propad adrenalinu po hektickém dni plném setkávání s lidmi ho okamžitě uspal. Když opatrně vyklouzl z postele, Heather tiše chrápala. Na okamžik se na ni zadíval a usmál se širokým úsměvem. Byla nejlepší. Byla s ní nesmírná legrace, byla milá a líbezná. Děti z ní zatím nebyly zrovna odvážné, ale to se poddá. Judith by s nimi do Austrálie v žádném případě nejela, ale pro Heather bylo všechno nové dobrodružství.

Šel na střechu, sedl si u bazénu a deset minut meditoval, zhluboka dýchal a snažil se prožít přítomnost. Potom provedl padesát kliků a následně padesát sklapovaček. Byl to jeho obvyklý režim už od dob na lékařské fakultě, způsob, jak uklidnit mysl a udržet si soustředění. Bez svých ranních rituálů by poslední rok určitě nezvládl.

Sešel dolů, napil se vody a zatelefonoval do půjčovny aut. Naštvalo ho, když zjistil, že Porsche Cayenne, které si objednal, už není k dispozici. Musí se spokojit buď s E-Hybridem, nebo se starším Turbem.

„Chtěl jsem nové Cayenne. Telefonoval jsem kvůli tomu včera večer,“ řekl a snažil se ovládnout svůj vztek.

„Je mi líto, pane, momentálně nemáme v autoparku žádné. Zákazník před vámi si vyzvedl poslední. Máme Turbo nebo E-Hybrid. Hybridy Porsche jsou v naší půjčovně nejoblíbenější, je to...“

„Ne, díky. Máme před sebou dlouhou cestu. V žádném případě bych hybridu nedůvěřoval!“

„Máme SUV od BMW pro...“

„Vezmu si to Turbo. Můžete mi je sem přivést na devátou? Rád bych vyrazil brzy. Bydlíme ve Wordsworth Street v St. Kildě.“

„Samozřejmě, pane.“

Tom zavěsil a kypěl vzteky. Nikdo neodvádí pořádně svou práci. Nikdo.

Převlékl se do kraťasů a trička, nazul si tenisky a šel se proběhnout podél břehu. Potom se vrátil nahoru k bazénu. Skočil do vody, a než se vrátil dolů, párkrát bazén přeplaval. Osprchoval se, a jelikož se zrcadlo orosilo, oholil se elektrickým strojkem s pomocí kamery v telefonu. Už během výletu zhubl, což mu vyhovovalo. Vypadal jako mladý Ted Hughes.

„Zvládl's to, kamaráde. Přežil's minulý rok. Jsem na tebe hrdý, parťáku,“ řekl Tomovi v kameře mobilu. „Článek v *Ortopedické chirurgii*. Mezinárodní konference. Projevy mezi hlavními řečníky. Úspěch ve čtyřiačtyřiceti letech. Kdo by si to pomyslel? Kdyby tě teď mohla vidět Judith, byla by šťastná a přála by ti to.“

Tom v kameře se nad tím na vteřinku zamyslel a zvolna zavrtěl hlavou.

Zabalil se do ručníku a vrátil se do ložnice. Heather vyšla ze dveří šatny, jichž si předtím nevšiml. Měla na sobě župan a poslouchala písničku „212“, kterou ona milovala a on nenáviděl.

„Kdes byla?“ zeptal se Tom.

„V Narnii,“ odpověděla.

Tom se zazubil. „Něco zajímavého?“

„Královský záležitosti... ale můžu z toho svého královského hávu docela rychle vyklouznout,“ zašeptala.

„A děti?“

„Neví o světě.“

Svlékla se, Tom se také svlékl a skočili do postele. Milovali se poprvé od chvíle, kdy opustili Ameriku, a vyvrcholili společně, zatímco okenicemi už pronikaly sluneční paprsky. Heather zůstala ležet na Tomově hrudníku.

Políbila ho na bradu. „Vynechal jsi tady při holení jedno místo.“

„Spravím to.“

„Mně se to líbí. Dodává ti to trochu hipsterské, zappovské rysy.“

Tom zavrtěl hlavou. „Lidé jsou rádi, když jejich doktoři vypadají nudně. Nudně, klidně a kompetentně.“

„Dvě věci z toho splňuješ,“ řekla Heather a znovu ho políbila.

Tom zavřel oči. „Tohle byl pro nás pro všechny těžký rok. A já se snažím, ne?“

„Snažíš,“ přisvědčila Heather. „Všichni se snažíme.“

„Mám tě fakt moc rád, lásko,“ řekl Tom a polibek jí opětoval.

„Já tebe taky... uf. Všechno v pohodě?“ zeptala se. „Teď se ti na čele objevila starostlivá vráska.“

„Nedostal jsem auto, který jsem chtěl. Chtěl jsem nové Cayenne s moderní navigací, zadní kamerou a systémem na předcházení nehodám, jenže měli jenom...“

Otevřely se dveře a dovnitř vešla ospalá Olivia.

„Kdy odjíždíme?“ zeptala se, zatímco Heather přes ně přetahovala pokrývku.

„Jen co Owen vstane. A hele, jestli máme opravdu jet na ten výlet, musíme brzy vyrazit a brzy se vrátit. Musím pracovat na svém projevu. Pořadatelé to chtějí dát na YouTube,“ řekl Tom.

Olivia vyběhla do chodby. „Vstávej, Owene! Už je pozdě!“ křičela.

Owen našťavaně zavrčel a vypukla hádka. Tom vyklouzl z postele, přeběhl ke dveřím ložnice a zavřel je. Hádka se okamžitě utlumila.

„Myslela jsem si, že to jdeš zarazit,“ řekla Heather.

„Základní rodičovská rada, miláčku: co nevidíš a neslyšíš, to se ve skutečnosti neděje,“ řekl Tom.

Navzdory hádce už za hodinu seděli v zářivě oranžovém Porsche Turbo a mířili po dálnici na jihovýchod. Silnice byla široká a nová, neúprosně se prodírala fádními východními předměstími Melbourne. Porsche bylo pohodlné, jak by člověk očekával, i když s mohutným „šnorchem“ vepředu pro jízdu rozvodněnými řekami vypadalo trochu divně.

Dnes ale žádné rozvodněné řeky nehrozily. Byli deset tisíc mil daleko od Ameriky, ale tohle, přemítal Tom, jsou předměstí, jaká by se mohla nacházet kdekoli. Obchodáky Target, Walmart, strip mally. Ale bylo to zajímavé. Tohle byla, alespoň měl ten dojem, „skutečná Austrálie“ mimo turistické trasy, místa, kde žijí skuteční lidé.

Projížděli Morningtonským poloostrovem, předměstí postupně řídla a začala se objevovat kopcovitá krajina. Heather je upozornila na ledňáky a mohutné černé krkavce na prověšených telegrafních drátech. Vyfotila si papouška loriho a obrázek poslala Carolyn.

Děti se nicméně o ptáky nezajímaly a byly rostoucí měrou otrávené. „Kde jsou klokani? A kde jsou ty zatracený koaly?“ dožadoval se Owen.

Tom se na něho zadíval do zpětného zrcátka a zamračil se. Ten kluk se tak strašně nepodobal své sestře. Kdyby se Tom dostal v Owenově věku na výlet do Austrálie, vážil by si každé vteřiny. Owen teď ale bude nakvašený celou dobu, než se vrátí domů a dostane svůj diazepam. Tom se už chystal Owenovi udělat kázání, když mu Heather položila ruku na stehno. „Děcka, váš táta mi včera povídal jeden vtip,“ řekla. „Koaly vlastně nejsou, technicky vzato, medvídci – víte proč?“

„Prosím tě, tati, nenechej ji to říkat! Ty tvoje vtipy jsou dost špatný samy o sobě!“ žadonila Olivia.

„Protože k tomu nemají tu správnou koalifikaci,“ dodala Heather a obě děti se chytily za hlavu.

Povrch silnice byl teď hrboлатější, a jak se blížili k pobřeží, zúžila se do jediného pruhu. Rozhlas, Siri a Google Maps přestaly fungovat.

Byl opět horký den – 41 stupňů –, ale v autě měli všichni s sebou lahev vody z Airbnb a bylo zde příjemných dvacet.

Blížilo se poledne a zatím toho ještě moc neviděli, ale Tom se chtěl vrátit do Melbourne, aby mohl pracovat na svém projevu o chirurgii náhrad kolenního kloubu. Děti měly hlad, a tak zastavili u stánku s občerstvením. Kouř z grilovaného masa se zoufale snažil odehnat neodbytný roj komárů. Zanedbaně vyhlízející chlápek ve věku mezi padesáti a šedesáti lety prodával pivo, nealkoholické nápoje a opečenou klobásu mezi dvěma krajíci chleba.

Heather, Olivia a Owen si všichni dali klobásu s limonádou za předdraženou cenu pěti dolarů. Tom odmítl a dal si místo toho plechovku piva. Posadili se do stínu k piknikovému stolků.

Bez telefonního signálu si Tom vytáhl tlustou knihu Čechových povídek a divadelních her. Owen si z knížky o hadech vytáhl svůj pracovní list o astronomii. Nějakou chvíli do něho nepřítomným pohledem vztekle zíral. „To není možný,“ zamumlal nakonec.

„Můžu ti s tím pomoci,“ nabídla se Olivia.

„Já o tvou pomoc nestojím!“ vyštěkl Owen.

Zastavil u nich staříčce vyhlízející karavan volkswagen, ze kterého vystoupili hubení, asi šedesátiletí manželé. Koupili si dvě plechovky piva Victoria a posadili se s nimi k volnému stolu ve stínu. Nemohli se vzájemně nepozdravit.

„Já se jmenuju Tom a tohle je moje žena Heather. A děti Owen a Olivia,“ představil je Tom.

„Já jsem Hans a tohle je Petra,“ odpověděl Hans.

„My jsme Američani. Ze Seattlu,“ pokračoval Tom.

„My jsme z Leidenu v Holandsku,“ řekl Hans. „Já jsem inženýr. Z dávného rodu inženýrů. Automobilových inženýrů.“

„Opravdu?“

„Ano, skutečně. Můj pradědeček vynalezl volant.“

Owen zvedl hlavu od svého domácího úkolu. „To jako že váš skutečný dědeček vynalezl volant?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Můj pradědeček.“

„To vám řekl?“ zeptal se Owen.

„Ano.“

„O tom pochybuju,“ řekl Owen a zavrtěl hlavou.

„A co děláte vy, Petro?“ obrátila se Heather na ženu.

„Já jsem socioložka,“ odpověděla.

Owen dál probodával Hanse pohledem vyjadřujícím skepsi dvanáctiletého kluka. Začínalo to být trochu nepříjemné. „Myslím, že je tady moc velké horko. Pojíme v autě,“ oznámil Hans. Manželé se vrátili do karavanu.

„Proč jsi na toho pána tak dorážel, Owene?“ zeptal se Tom, když odešli.

„Já na něho nedorážel. Úplně jsem mu to věřil. Koneckonců *moje* praprababička vynalezla lžici. Předtím existovaly jenom vidličky,“ řekl Owen.

„A náš praprapradědeček vynalezl oheň,“ přidala se Olivia.

Heather, Owen a Olivia se už teď smáli a Tom se rozesmál taky.

U stánku zastavila Toyota Hilux a vystoupili z ní dva muži. Větší z nich měl na hlavě kovbojský klobouk a na sobě džíny, červenou kostkovanou košili a vysoké boty. Bylo mu přibližně pětatřicet, měl pečlivě zastřižené tmavé vousy, tmavá obočí a modré oči. Fešák, napadlo Toma, pokud jste na chlapácké venkovské týpky s ošlehanými rysy. Druhý muž byl trochu menší, možná takových sto osmdesát. Byl

starší, kolem padesátky, proplešatělý. Hubený, s dlouhýma nohama, a vypadal poněkud výhružně. Levou tvář měl zjizvenou a na zátylku se mu rýsovalo staré tetování, pravděpodobně obrázek kotvy. Na sobě měl pracovní overal, holínky a vespod žádný nátělník.

Tom se podíval na hodinky. Bylo poledne. „No tak, mládeži, je čas se vrátit,“ prohlásil.

„Neviděli jsme žádného koalu!“ protestovala Olivia.

„Neviděli jsme vůbec nic!“ přidal se Owen.

„Dělali jsme, co jsme mohli. Ale já se musím vrátit domů k práci,“ řekl Tom.

Owen se totálně sesypal: Tom je ten nejhorší táta všech dob. Výlet stojí za houby. Proč se vůbec obtěžovali do Austrálie, když tady vůbec nic neuvidí? Olivia si založila ruce, zavržela hlavou a usilovně se mračila.

Tom pohlédl na Heather, ta ale byla vůči něčemu takovému bezmocná.

„Omlouvám se, kamarádi,“ ozval se hlas. Byl to vyšší z obou mužů. „Nedalo se to přeslechnout – vy chcete, děti, vidět koalu?“

„Ano!“ přisvědčila Olivia.

„Tak pojdte za mnou,“ vybídl je muž.

Rodina ho následovala ke kufru toyoty, kde v kleci pod dekou ležel spící koala.

„Jůůů! Můžeme si ji pochovat?“ zeptala se Olivia.

„To ne, pardon, to nemůžete,“ řekl muž. „Jsou strašně náchylní k nemocem a vy jste Američani, jestli to dobře chápu.“

„Ano, ze Seattlu,“ přisvědčil Tom. „Já jsem Tom a tohle je Heather, Olivia a Owen.“

„Já jsem Matt a tenhle nepovedený experiment je můj bratr Jacko,“ řekl Matt.

„Hele! Dávej si bacha na hubu!“ zavrčel Jacko.

„Odkud pochází tenhle chlapík?“ zeptala se Heather a ukázala na koalu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ostrov***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.